

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: R.Z., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.1.2014, č.j. KrÚ 94/2014/ODSH/13,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 28.8.2013, č.j. OSA/P-1000/13-D/20, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 22.6.2013 okolo 12:17 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky (spz) „X“, jel na dálnici D11

v 74 km ve směru na Hradec Králové rychlostí 151 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost o 21 km/h., přičemž za tento přestupek byla žalobci uložena peněžitá pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V žalobě vymezil následující žalobní body:

1. Omluva ze správního řízení

Žalobce předně napadl tu část rozhodnutí žalovaného a správního orgánu, které se zabývají „*omluvou před správním řízením*“. Žalovaný správní orgán operuje s termínem „*lékařská zpráva*“, ačkoliv zmocněnec obviněného předložil „*rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti*“, toto rozhodnutí je správním rozhodnutím lékaře, kterému se pod hrozbou veřejnosprávních sankcí je povinen každý podrobit. Pokud toto rozhodnutí neobsahuje možnost vycházek, tak je zde presumpce, že se musí „*podrobit léčbě doma*“. Dále argumentoval judikaturou Krajského soudu v Ústí nad Labem o tom, že toto rozhodnutí slouží též jako průkaz dočasné práce neschopného pojištěnce, je v něm obsažen výrok o pracovní neschopnosti, diagnóza nemoci, povolení či nepovolení vycházek, poučení o opravném prostředku. Oba správní orgány tak posoudily věc „*v rozporu se zákonnými podmínkami*“. Dále uvedl, že „*co se týče „poučení“, že např. zlomený malíček není důvodem, aby se člověk nedostavil ke správnímu řízení, navrhuje žalobce toliko vyšetřovací pokus, kdy bude úředníkovi, který jistě takovému pokusu dá svolení, zlomen malíček, aby prokázal pravdivost svého tvrzení*“ (viz výrok R.W. Emersona – *Raději chci trpět proto, že říkám pravdu, než aby měla pravda trpět pro mé mlčení*). Tento úředník se bude muset aktivně podílet na hlavním líčení před soudem. Tento vyšetřovací pokus má za účel prokázat skutečnost, že i zlomený malíček může bránit plnohodnotné účasti na psychicky náročném jednání, a to nejméně z důvodu, že je i při takovém zranění několik dnů pod vlivem tlumících látek, či jeho tělo reaguje na bolest vyplavením některého z katecholaminů a beta-endorfinu. **Tento návrh je podáván s plnou vážností** s odkazem na judikát NSS 1Afs 71/2009-113, (2313/2011 Sb., NSS), kdy byla provedena zkouška kouřením tabákového výrobku v cigaretové dutince, kdy je zde s ohledem na varování ministerstva zdravotnictví, taktéž poškozováno zdraví v daném experimentu (vyšetřovacím pokusu). Důkazní břemeno tvrzení je zde zcela zjevně na správním orgánu. Tedy tento vyšetřovací pokus vyvrátí tvrzení správního orgánu.“

2. Neoprávněný sběr citlivých informací

Žalovaný a ani správní orgán prvního stupně nejsou oprávněny shromažďovat informace, tyto evidovat, vyhodnocovat a třídit mimo jednotlivé správní spisy, zejména se jedná o informace o osobním stavu, nemocech zmocněnce, tím je „*hrubým způsobem porušen zákon 101/2000 Sb.*“. Dále zde žalobce rozvíjel své úvahy týkající se tohoto žalobního bodu, které, jak soud dále uvede, vůbec pro věc nebyly právně relevantní.

3. Dokazování

Protokol neobsahuje jediný provedený důkaz, kdy „*listiny*“, na které orgán prvního stupně odkazuje, jsou nepřípustnými důkazy, nelze aprobovat v protokolu zaznamenané, že „*čteny listinné důkazy obsažené ve spise na č.l. 1 – 18 (shlédnut videozáznam a další dokumenty v elektronické podobě na přiloženém CD, viz č. 3 spis mat.*“ Dále zde žalobce v podstatě uvedl obecně známé závěry Ústavního soudu týkající se dokazování. Dále uvedl, že oznámení o přestupku a úřední záznam jsou důkazy zjevně nepřípustnými, když žalobce

„chtěl využít zmocněnce, který je ve vyslýchání osob zkušený a správní orgán prvního stupně ani svědky nepředvolal, tedy vědomě upíral dané právo od samého počátku.“ Žalobce citoval judikaturu týkající se případu, kdy je nutné vyslechnout policisty měření rychlosti měřicím zařízením, namítl, že správní orgán si neopatřil ani nezkoumal skutečnost, zda bylo měření v souladu s postupem uvedeným v návodu k použití měřicího zařízení. Žalobce neměl možnost se s návodem s použitím seznámit, tedy jde o zatajený důkaz, neměl se jak vyjádřit k provedeným důkazům, když žádný důkaz proveden nebyl. Dále žalobce v podstatě jako v celé žalobě *„zaplevelil“* své podání různým prolínáním citace platné právní úpravy, obecně známé a platné judikatury a citací z různých publikací. Mezitím v podstatě *„ukryl“* jednotlivé námitky, jako např. dále i tu, že v záznamu o přestupku absentuje GPS souřadnice, a že tedy nelze objektivně zjistit, kdy přesně bylo měření provedeno. Poté, poněkud neočekávaně v žalobě uvedl závěr, v němž shrnul své obecné úvahy, aby v části III. žaloby uvedl svou námitku o tom, že na měřicím zařízení byla závada, když tvrdil, že měření je provedeno na GPS souřadnicích, které nejsou umístěny na dálnici, ale *„kdesi v poli“*, že místo měření bylo stanovené dle udané GPS modulem a poloha je modulem uvedena s přesností na tisíciny úhlových sekund a tolerance stanovení polohy tedy jednoznačně vylučuje možnost náhodné chyby. K tomu uvedl svůj výpočet se závěrem, že *„byla vypočítaná vzdálenost 0,1483 km, tj. 148 m a nikoliv na videu ukazující 100 m.“* Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření v žalobě odkázal na obě rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svých tvrzeních a argumentaci uvedených v žalobě.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že *„jinou vadou řízení před soudem“* s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který

nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.r.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.r.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.r.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost

rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č.

1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí **rozhodným hlediskem** byla skutečnost, že v projednávané věci **byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35)**. Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy vinny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce.

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přestupkové jednání žalobce bylo **zdokumentováno a prokázáno** jednak oznámení o přestupku sepsaném na místě samém dne 22.6.2013, z něhož vyplývá, že žalobce dne 22.6.2013 okolo 12:17 hod při řízení motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ „X“, jel na dálnici D11 v 74 km ve směru na Hradec Králové rychlostí 151 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h o 21 km /h, přičemž byl při následné kontrole zastaven hlídkou Policie ČR a ztotožněn. Přestupkové jednání žalobce bylo prokázáno provedeným důkazem pořízeného technickým zařízením v podobě měřicího přístroje PolCam PC 2006, jehož výstupem byl **videozáznam, z něhož jasně vyplývá, že uvedenému vozidlu byla tato rychlost naměřena, přičemž z průběhu záznamu o měření rychlosti je dále zřejmé, že při měření rychlosti nedošlo k rozdílům rychlosti měřeného a měřicího vozidla**. Z videozáznamu je patrné, že vozidlo řízené žalobcem jelo stále na dohled před policejním vozidlem a krátce po změření bylo toto vozidlo předjeto a policisty zastaveno, při tomto bylo měřené vozidlo stále na dohled a na žádný časový úsek nedošlo ke ztrátě měřeného vozidla ze záběru o záznamu, tedy ani nebyla možná záměna mezi měřeným a zastaveným vozidlem. Dále je ve spisu založen úřední záznam ze dne 22.6.2013, jehož obsah není v rozporu se skutečnostmi zjištěnými z uvedeného důkazu. Konečně je ve spisu založen ověřovací list zmíněného měřicího zařízení vydaným dne 20.11.2012. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce si v přestupkovém řízení zvolil zmocněnce Ing. M.J., o kterém je již dostatečně známo, že se v drtivé většině případů nedostavuje k jednáním v přestupkových věcech, přičemž správními orgány zasílá rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a poté, když

správní orgán ve věci dále jedná, tak napadá postup správních orgánů s tím, že neakceptovaly omluvy zmocněnce z jednání a ve věci dále rozhodovaly (tento závěr uvedený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce nenapadl ani v odvolání a ani v žalobě, lze jej tedy posuzovat jako nespornou skutečnost). K tomu soud uvádí následující:

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí k omluvě zmocněnce nejprve odkázal na poučení, které žalobce obdržel k předvolání k ústnímu jednání. V něm bylo uvedeno, že v případě předložení lékařské zprávy je třeba, aby z ní vyplývala konkrétní diagnóza, když prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje, přičemž ne každé onemocnění musí nutně vést k pracovní neschopnosti a k tomu, aby se žalobce jako obviněný nemohl dostavit k ústnímu jednání, a dále že k akceptaci omluvy nedochází automaticky a pro ověření, zda byla omluva přijata, je možné využít telefonního čísla uvedeného v tomto předvolání. Dále uvedl právní názor obsažený v rozsudku NSS ze dne 25.1.2010, č.j. 2As 8/2009-95, kdy omluvitelná absence nemusí být nutně spjata s pracovní neschopností, stejně jako pracovní neschopnost nemusí být vždy omluvitelným důvodem pro absenci při jednání. Dále správní orgán prvního stupně pokračoval, když uvedl, že „v kontextu s uvedeným správní orgán uvádí, že omluvu zmocněnce nelze uznat jako omluvu řádnou, a to i s ohledem na předchozí postoj zmocněnce Ing. M.J., který u zdejšího správního orgánu opakovaně vystupuje jako zmocněnec osob obviněných z přestupkového jednání, kdy se z celkem jedenácti nařízených ústních jednání devětkrát omluvil. Uvedený postoj zmocněnce se pak ve své souvislosti jeví jako účelové jednání ve snaze mařit řízení o přestupku, neboť cca 82 % neúčast na jednáních z důvodů zdravotních problémů, kolizí jednání, či dovolené je zcela nepřipustná a při hodnocení řádnosti omluvy je správní orgán nucen přihlídnout i k předchozím stále se opakujícím omluvám zmocněnce Ing. M.J.. Vzhledem k uvedenému bylo v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích přistoupeno k projednání přestupku bez přítomnosti obviněného a jeho zmocněnce. V rámci tohoto postupu správní orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.2.2006, č.j. 1As 19/2005-17, který uzavřel, že projednáním věci dle § 74 zákona o přestupcích je třeba rozumět nejen její projednání (např. za účasti případných svědků apod.), ale též rozhodnutí o ní. Obviněný se svojí neúčastí na ústním jednání zbavuje práva na veřejném projednání věci, ještě před vydáním rozhodnutí, kde může navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladou za vinu.“

Žalobce v podstatě nezpochybnil závěry správního orgánu prvního stupně o účelovosti jednání zmocněnce žalobce Ing. M.J., přičemž soud z jiných obdobných věcí vedených u tohoto soudu a i u jiných soudů v ČR, že uvedený postup ve věcech zastupovaných stejným advokátem JUDr. Topolem volí zmocněnci obviněných z přestupků stejnou procesní strategii, kdy se k jednáním správního orgánu v převážné většině případů nedostavují s tím, že využívají různých prostředků pro prodloužení přestupkového řízení s cílem dosažení prekluze odpovědnosti za přestupky. Krajskému soudu je tak již z dlouhé řady jiných věcí (např. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A 27/2014) známo, že v obdobných případech zastupovaných jmenovaným advokátem již v přestupkovém řízení **volí zmocněnci žalobců takovou procesní strategii, která již sleduje zcela evidentně mimoprocesní cíle** (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). A nyní již věcně k námitce žalobce uvedené v žalobním bodu ad 1:

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně žalobce obsáhle poučil o náležitostech případné omluvy (součást sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání), přičemž dostatečně výmluvnou je rovněž ta skutečnost, že zmocněnec žalobce, který opakovaně vystupuje v řízení před správním orgánem, se

opakovaně z nařízených ústních jednání omlouvá. Vzhledem k trestně právní povaze rozhodnutí o přestupku je případné poohlédnutí se za judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech, z níž se jednoznačně podává, že **rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího není řádnou omluvou obviněného z trestného činu**. Tak např. v usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010, NS ČR uvedl: „Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhl. č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti), které obviněný předložil soudu po skončení hlavního líčení dne 12. března 2007, se totiž vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u soudního jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009).“ Dále v usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. 4 Tdo 250/2012-24, NS uvedl: „Navíc Nejvyšší soud považuje za potřebné poznamenat, že ani rozhodnutí lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu ustanovení § 60 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které mohl obviněný soudu doložit, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se dostavit k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Ani samotné předložení zmíněného rozhodnutí lékaře, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění a způsob léčby, ani druh a rozsah omezení, která z případného onemocnění nebo z jeho léčby pro konkrétní osobu vyplývají, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění, resp. její statistické označení (srov. příměř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. 5 Tdo 442/2003).“ Obdobně ve věci 11 Tdo 1551/2012-14 NS uvedl: „Důvodem, který lze akceptovat a který obviněnému objektivně brání účastnit se veřejného zasedání, a je tedy pro jeho neúčast omluvitelný, může být pochopitelně i jeho nemoc; ta ale musí být soudu doložena lékařskou zprávou, z níž musí být zřejmé, že zdravotní potíže obviněného jsou takového rázu, že vylučují jeho účast na veřejném zasedání soudu.... Navíc skutečnost, že obviněnému bylo pro zdravotní potíže (v daném případě spočívající v bolestech bederní páteře) ošetřujícím lékařem vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti) nelze automaticky ztotožňovat s nemožností účasti na veřejném zasedání. Takové rozhodnutí se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají, samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u veřejného zasedání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009). Protože v posuzovaném případě nebylo rozhodnutí takovým podkladem ani ve spojení s předloženou lékařskou zprávou, odvolací soud ještě před veřejným zasedáním ověřil zdravotní stav obviněného u jeho ošetřujícího lékaře, který soudu k jeho telefonickému dotazu sdělil, že zdravotní stav obviněného není natolik vážný, aby se nemohl dostavit ke Krajskému soudu v Ostravě a účastnit se veřejného zasedání. Obviněný tak nepředložil žádný

doklad, který by objektivně prokázal jeho neschopnost účastnit se veřejného zasedání. K tomu, aby uvedené podání bylo možné považovat za řádnou omluvu ze zdravotních důvodů, muselo by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání soudu druhého stupně.“ Taktéž ve věci 5 Tdo 442/2003 NS uvedl: „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se ovšem vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Potvrzení lékaře, že ve smyslu § 2 této vyhlášky uznal obviněného práce neschopným, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Samotné předložení zmíněného potvrzení, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění obviněného P. K. N. a způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která z nemoci nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění.“

Bylo by tedy nepřijatelným právním výkladem (*ad absurdum*), aby obviněnému z přestupku byla přiznána vyšší procesní ochrana, než obviněnému z trestného činu.

Z rozhodnutí o pracovní neschopnosti, které zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení předložil, nevyplývá, jakým že to vážným onemocněním trpěl zmocněnec, kterému bránilo dostavit se k jednání správního orgánu, když v tomto rozhodnutí není uvedena ani diagnóza jeho onemocnění. Zmocněnec žalobce tedy neunesl důkazní břemeno týkající se prokázání důvodnosti omluvy z ústního jednání, když uvedené rozhodnutí o pracovní neschopnosti nemohl obstát (argumentace soudu viz výše) a na věci již nemohlo mít vliv to, zda tvrzení správního orgánu prvního stupně o rozsahu omluv tohoto zmocněnce z ústních jednání je či není nesmyslné a účelové. Nad to účelovost jednání zmocněnce žalobce vyplývá i z dalšího postupu, kdy ten podává odvolání bez uvedení odvolacích důvodů, což se stalo i v dané věci, čili ani z žaloby nevyplývá, co tak „*zázračného a převratného*“ by jmenovaný zmocněnec „*předvedl*“ za účelem účinné ochrany práv žalobce při jednání o přestupku. Jestliže, jak tvrdí žalobce v žalobě, Ostatně ani žádná z námitek uvedených v žalobě není schopna sama o sobě bez dalšího zpochybnit vinu žalobce ze spáchání uvedeného přestupku.

Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o pracovní neschopnosti samo o sobě bez dalšího není důvodem pro to, aby správní orgán byl povinen uznat takovou omluvu za řádnou. Tento žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Již zcela zcestné jsou nesmyslné úvahy zástupce žalobce o „*experimentu*“, resp. „*vyšetřovacím pokusu*“, aby byl „*úředníkovi, který jistě takovému postupu dá svolení, zlomen malíček, aby prokázal pravdivost svého tvrzení*“. Tento návrh žalobce se týká části poučení obsaženého v předvolání k jednání, ve kterém bylo uvedeno, že „*je-li předkládána lékařská zpráva, je nutné, aby z ní vyplývala konkrétní diagnóza, prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje (z důvodu lékařského tajemství, nemá správní orgán možnost ověřit diagnózu u lékaře, např. zlomený malíček může vést k pracovní neschopnosti, ale není důvodem, pro který by se obviněný nemohl v době povolených vycházek dostavit k ústnímu jednání)*“, přičemž tuto část z předvolání k jednání uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Na tomto poučení v předvolání nevidí krajský soud nic nerozumného či nezákonného, přičemž odkazuje na výše zmíněnou a citovanou judikaturu. K

prověření toho, že i se zlomeným malíčkem je možné dostavit se „*k hlavnímu líčení před soudem*“, tj. i k jednání v přestupkové věci, tedy že zlomený malíček ještě automaticky bez dalšího neznamená, že, obrazně řečeno, „*pacient musí být poután na lůžko*“, netřeba provádět „*vyšetřovací pokus*“ a lámat úředníkům malíčky, jak navrhuje právní zástupce žalobce. Ono někdy stačí se jen „*podívat z okna*“ či účastnit se různých jednání, a to jak u správních orgánů, tak i u soudu. A právě při těchto jednáních lze spatřit osoby účastnící se těchto jednání, které nejen že nemají jen „*zlomený malíček*“ ale třeba i zlomenou celou ruku. Toto postižení však ne vždy, automaticky, jak se zřejmě domnívá žalobce, nemá za následek povinnost správního orgánu přijmout omluvu „*takto postiženého*“ zmocněnce obviněného v přestupkovém řízení, když naopak důkazní břemeno je na tomto zmocněnci, když pro přijetí této omluvy nestačí předložení rozhodnutí o pracovní neschopnosti. Zmocněnci žalobců v těchto věcech vybudovali svou procesní strategii na zmíněném postupu, čili že si poněkud naivně mysleli, že předložením rozhodnutím o pracovní neschopnosti automaticky budou v podstatě „*paralyzovat*“ přestupkové řízení. V tom se ale hrubě zmýlili. Navíc zmocněnec v dané věci a potažmo ani zástupce v žalobě ani netvrdili, že zmocněnec měl zlomený malíček, tak soudu není jasné, proč by měl být uvedený „*vyšetřovací pokus*“ prováděn. V tomto kontextu je citace R.V. Emersona v žalobě o tom, že „*raději chci trpět proto, že říkám pravdu, než aby měla pravda trpět pro mé mlčení*“ poněkud úsměvná, když naopak je příhodná citace od Oscara Wildeho: „*Kdo má tak málo fantazie, že své lži musí opírat o důkazy, měl by raději rovnou mluvit pravdu.*“ Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o pracovní neschopnosti samo o sobě bez dalšího, není důvodem pro to, aby správní orgán byl povinen uznat takovou omluvu za řádnou. Tento žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Obiter dictum k uvedenému návrhu soud musí poznamenat následující. Pokud by právní zástupce sepisující žalobu opravdu jej mínil vážně (jak v žalobě tvrdil), tak by se mohlo jednat o trestně postižitelné jednání, zahrnující navádění k trestné činnosti (když zlomení malíčku úředníkovi určitě nelze považovat za provádění dokazování, ale za trestný čin). Trestněprávní relevanci mají tato stádia trestné činnosti následující stádia, jimiž jsou: příprava k trestnému činu, pokus trestného činu a dokonání trestný čin. Dokonání trestný čin v sobě konzumuje pokus i přípravu, pokus konzumuje přípravu. Z tohoto vyplývá, že vývojová stádia jsou ve vzájemném vztahu **subsidiarity** vylučujícím souběh trestných činů. Není-li trestný čin dokonán, je třeba zkoumat, zda nemůže jít o pokus, nejde-li ani o pokus, je třeba se zabývat, zda nemůže jít, za splnění všech znaků přípravy, o přípravu k trestnému činu, která je ve vztahu k pokusu subsidiární. Legální definice přípravy k trestnému činu je obsažena v § 7 odst. 1 trestního zákona: „*Jednání pro společnost nebezpečné, které záleží v organizování zvláště závažného trestného činu, v opatrování nebo přizpůsobování prostředků nebo nástrojů k jeho spáchání, ve spolčení, srocení, v návodu nebo pomoci k takovému trestnému činu anebo v jiném úmyslném vytváření podmínek pro jeho spáchání, je přípravou k trestnému činu, jestliže nedošlo k pokusu ani dokonání trestného činu.*“ Z vývojových stádií nejsou trestněprávně relevantní: 1) pojetí myšlenky spáchat trestný čin - jde o obligatorní stádium, ale bez dalšího jednání směřujícího k dokonání trestného činu je velice vzdálené potencionálnímu trestněprávnímu následku. Ze samotné myšlenky spáchat trestný čin ještě společnosti nebezpečí nehrozí a navíc není vůbec jisté, že se tato myšlenka bude realizovat, 2) projevení navenek úmyslu spáchat trestný čin - jde o fakultativní stádium, kdy se např. pachatel **chvástá** před jinými tím, co má v úmyslu. Také toto vývojové stádium nemá trestněprávní relevanci. Takovýto projev úmyslu spáchat trestný čin je ale třeba odlišit od trestných činů verbálních, při nichž již samotné vyjádření hrozby naplňuje skutkovou podstatu trestného činu. Krajský soud je přesvědčen, že i když v žalobě je návrh na provedení tohoto „*vyšetřovacího pokusu*“ uveden, a to dokonce je vážně míněn, tak si právní zástupce žalobce uvedené souvislosti „*v zápalu boje*“ neuvědomil a tento návrh uplatnil jen účelově, tedy jedná

se jen obrazně řečeno a v nadsázce za jakýsi druh výše zmíněného „*chvástání*“ účelového charakteru, tj. jde pouze jen o jakýsi exces. Zároveň by si měl ale zástupce žalobce, advokát, uvědomit, že žalobce si jej pro zastupování v soudním řízení zvolil jako advokáta s příslušnou erudicí a úrovní použitých právních prostředků pro ochranu práv i s tím, že jako advokát bude při zastupování postupovat v souladu s pravidly advokátního „*etického kodexu*“ (USNESENÍ PŘEDSTAVENSTVA ČESKÉ ADVOKÁTNÍ KOMORY, č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky - Etický kodex), podle jehož článku 17:

(1) Vůči soudům, rozhodčím orgánům, orgánům veřejné správy a jiným orgánům, které rozhodují v právních věcech, jakož i vůči osobám, které plní jejich úkoly, je advokát povinen zachovávat náležitou úctu a zdvořilost.

(2) Advokát nesmí v řízení uvádět údaje, ani navrhopvat důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta.

(3) Advokát je povinen v řízení jednat poctivě, respektovat zákonná práva ostatních účastníků řízení a chovat se k nim i k ostatním osobám zúčastněným na řízení tak, aby nebyla snižována jejich důstojnost ani důstojnost advokátního stavu.

Pokud by tedy zástupce žalobce v obdobných věcech uváděl obdobný návrh a neuvědomil si zmíněné souvislosti, anebo by obdobné návrhy „*vyšetřovacích pokusů*“ v soudním řízení před krajským soudem považoval za běžné, neodporující ani uvedenému etickému kodexu, pak už by musel soud brát jeho takové návrhy „*vyšetřovacích pokusů*“ vážně a nikoliv jen za pouhý exces a podle toho s nimi tak naložit.

Krajský soud neshledal žádnou vadu způsobující nezákonnost žalovaného rozhodnutí i v případě námítky týkající se provedení **dokazování. Stěžejním důkazem svědčícím o vině žalobce je v případě předmětného přestupku vždy záznam o změření vozidla řízeného přestupcem** a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Pokud je důkaz o rychlosti vozidla řízeného přestupcem pořízen radarem, který splňuje všechny zákonné požadavky, a ten byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, tak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) a netřeba vzhledem ke zcela jasnému důkazu o vině žalobce provádět další dokazování, zejména výslech policistů. Z uvedených podkladů je zřejmé, že ty **postačovaly** pro závěry o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek, tedy tím spíše za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, přičemž ani zmocněnec v odvolání proti rozhodnutí o přestupku a samotný žalobce v průběhu přestupkového řízení neuvedli žádnou konkrétní námítku, proto nebylo třeba provádět žádné další dokazování návodem k použití měřicího zařízení či výslechem policistů. Nejednalo se tak o žádný „*zatajený důkaz*“, provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné, když v dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž k důkazu o vině žalobce plně postačovaly výše zmíněné podklady (videozáznam, záznam o přestupku, doklad o ověření a kalibraci měřicího zařízení). **Žalobce přehlédl**, že zásada oficiality v přestupkovém, ostatně i jako v jiném správním řízení, znamená, že sice primárně důkazní břemeno je na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu, rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Navíc v dané věci v průběhu přestupkového řízení zmocněnec žalobce a ani žalobce neuvedli žádnou námítku, když tyto učinili až předmětem žaloby. Podklady, ze kterých vycházel správní orgán prvního stupně a potažmo žalovaný, postačovaly pro závěry o povinnosti žalobce za zmíněný přestupek, a to tím spíše za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j.

3As 9/2013-35). Ve vztahu k námitce správnosti provedeného měření krajský soud uvádí, že pokud byla rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „*správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27). Krajský soud nespatřuje žádnou vadu ani ve způsobu provádění důkazů, ty byly prováděny v souladu s platnou právní úpravou § 51 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, přičemž žalobce se sám svojí nedbalostí o střežení svých práv, resp. zmocněnec žalobce, připravil o možnost hájit práva žalobce při zmíněném dokazování. Ostatní námitky rovněž nemohly zpochybnit existenci viny žalobce, jasně prokázanou (argumentace soudu viz výše). Místo přestupku je ve výroku rozhodnutí dostatečně specifikováno, pochybnosti nevyplynají ani z videozáznamu. Pokud by se vyskytla „*závada na měřícím zařízení*“, jak tvrdí žalobce, tak by musel pro toto své tvrzení uvést nějaké konkrétní důkazy, když důkazní břemeno je v tomto případě na straně žalobce, nikoliv na straně správního orgánu či potažmo soudu (argumentace soudu viz výše). Z argumentace žalobce části III. žaloby vyplývá pouze subjektivní představa žalobce o závadě na měřícím zařízení, opřená o obecné závěry v odborné literatuře, které však žalobce aplikoval na danou věc účelově, resp. tato argumentace je v podstatě i nesrozumitelná. Je nepochybné, ostatně jak to je příznačné pro měřící zařízení, používaném Policí ČR, že **pokud by měření bylo provedeno v rozporu s návodem použití, tak by při chybném měření nebyla rychlost měřeného vozidla zaznamenána, tedy pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze** (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Na prokázanou vinu žalobce nemohla mít vliv ani námitka o „*neoprávněném sběru citlivých informací*“, ta se týká údajného porušení zákona o ochraně osobních údajů, to však nebylo předmětem přestupkového řízení. Ostatně pokud zmocněnec žalobce předložil rozhodnutí o pracovní neschopnosti, tak správní orgán se musel otázkou včasnosti a řádnosti omluvy věcně zabývat a nemohl odmítnout zkoumat toto rozhodnutí, které není žádným „*tajným*“ podkladem, který podléhá ochraně podle zákona o ochraně osobních údajů.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud namítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. listopadu 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová